

Celobert

Revista singular, local i de país

LA MAR DE PROP!

Nou Bacchio

Serveis complets de cafeteria
i xocolata amb xurros

972 96 17 10 * Pl. Theolongo Bacchio, 13 * Centre Vila Blanes

KIKU Paelleria Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

Farmàcia Oms-Arias
C.Nou, 8 / Blanes Tel. 972 330 595
620 466 631 farmacia.oms.arias

Desde 1934

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. - Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpsda2010@hotmail.com

institut oftalmològic FELIP

OFTALMOLOGIA GENERAL · REVISIÓ
DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

C. ANSELM CLAVÉ, 86
17300 BLANES · 972 35 04 77

OHo ÒPTICA HOSPITALÀRIA
GRUP SANJUANÒPTICS / DES DE 1940

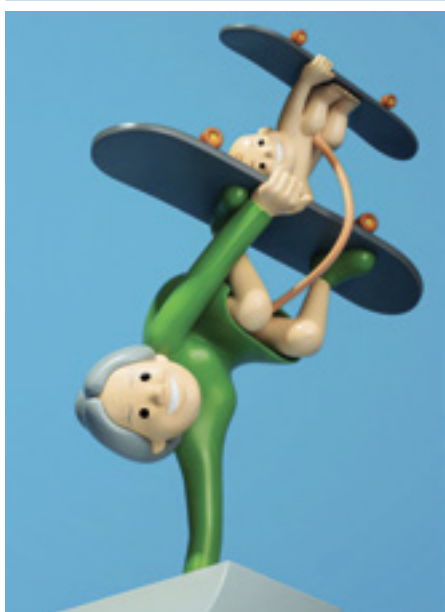
Aural
CENTRES AUDITIVS

OPTICAHOSPITALARIA.COM

BLANES · TOSSA DE MAR · GRANOLLERS · SANT CELONI · MALGRAT DE MAR · LLORET DE MAR · MONTMELÒ · MANRESA · PALAU-SOLITÀ I PLEGAMANS

DOUBLE HANDSTAND

Per il·lustrar aquesta edició del Celobert, hem triat una reproducció en vinil de la figura "Double Handstand". La figura està basada en una il·lustració del blanenc Joan Cornellà on es veu una dona fent un truc d'skate amb el seu nadó unit, encara, al cordó umbilical. Una mostra molt clara de l'humor àcid i sense complexos d'un artista internacional. ■

De l'editor Neofranquisme	4	Temps d'art Joan Cornellà	18
Valor afegit Està clar per on no s'ha de començar	5	Vila de Tossa Fets, gent i patrimoni	22
Parlem amb Josep Muñoz (Es Piteus)	6	Natura Capítol 2. Costa dinàmica...	26
Homenot Amat Carreras Doll	8	Homenots Ventura Pons	28
Blanques fora vila Eulàlia Sans	10	Països Catalans S. XVI. Els territoris...	30
Medi ambient i ecologisme El Financial Times premia...	12	Va de llibres <i>el Diego</i>	32
Cavil·lacions Si no ens ho creiem nosaltres...	19	Ciutadania UE27 - Què és el PEMA?	34
Parlem amb Emilio Ramos (Biblioteca Lloret)	16		

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

→ **SEGUEIX-NOS A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

www.celobert.cat

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a **info@celobert.cat**

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Febrer 2024 | Núm. 219

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Josep Borrell, Alba Lupiañez,
Carles Couso i Fèlix Rabassa i Martí

Convidats

Sílvia Barroso, Ceab-Cesic,
Almudena Montaña,
Germán Bartolomé,
Jordi F. Pagès.

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

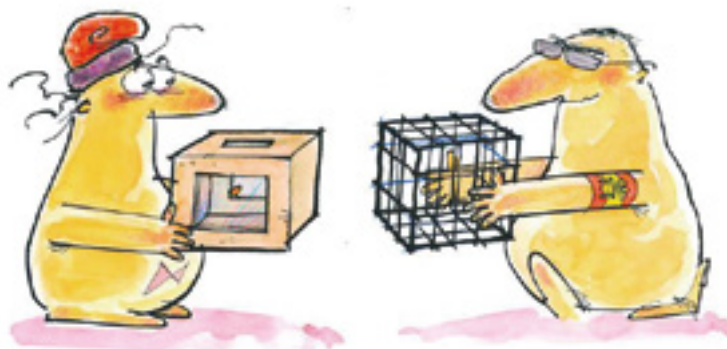
Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Neofranquisme

Joan Antoni Poch

Per als qui vam néixer en ple franquisme, l'escenari polític actual genera inquietuds. En aquests moments, els motius de preocupació són diversos i prou repartits, també a escala europea i mundial, però ara mateix visc amb un neguit particular la situació que afronten el País Valencià i les Illes Balears. La capacitat d'incidir que han adquirit formacions d'ultradreta posa en perill progressos socials i culturals que són fruit d'esforços tenaçs i d'ideals que es fonamenten en valors democràtics i humanistes. La ignorància i el menyspreu a la pròpia personalitat i a la història dels qui influeixen en l'acció de govern és preocupant.

És cert que a Catalunya el pes del neofranquisme és marginal –tot i que no insignificant–, però també és evident que la realitat espanyola és massa permeable als corrents d'ultradreta que assumeixen un protagonisme creixent dins dels països integrats dins la **Unió Europea** i que vam veure com dominaven en països molt rellevants d'altres continents, amb Donald Trump als Estats Units, Bolsonaro al Brasil i ara Javier Milei a l'Argentina. Les crisis econòmiques, culturals i de salut que hem patit en els darrers anys han generat incertesa i desconfiança en les institucions i, si bé és veritat que la **pertinença a la Unió Europea** és indissoçiable d'un règim democràtic, van guanyant representació opcions que en el fons s'estimarien prescindir de processos electorals, com van fer els nazis, que van provocar un incendi l'any 1933 al Reichstag, un parlament que veien com una nosa. I recordem que Vox postula la pràctica supressió de les comunitats autònomes amb una reversió de les seves competències a l'estat. En definitiva un retorn a l'uniformisme franquista, obsedit a escombrar i a reduir a la mínima expressió els factors identitaris que reflecteixen la polièdrica personalitat cultural, històrica i política de la Península Ibèrica. Caldrà gestionar amb criteri el poder institucional que les forces catalanistes i progressistes puguin retenir i recuperar certes formes en circumstàncies radicalment adverses. I els mitjans de comunicació locals i comarcals hi poden fer molt, com a veritables constructors de ciutadania. Davant del neofranquisme no s'hi val a amagar el cap sota l'ala o a propugnar que com pitjor, millor, amb l'argument que això estimularia la reacció mobilitzadora.

Honestament, crec que davant de l'amenaça que el neofranquisme acabi condicionant i fins i tot segregant la nostra vida política, no podem permetre'ns ni la indiferència ni la irresponsabilitat. ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Està clar per on no s'ha de començar

Un moviment que pretén modificar la frontera d'un estat de la UE i que és empès per una part important de la població no pot progressar si no manté la xarxa teixida

Les protestes de la dreta espanyola contra l'esquerra espanyola continuen –les que fan riure i les que no en fan–, el cap de la fiscalia –també dividida– té un pla per parar, tallar les revoltes internes i parar els peus als jutges que han declarat la guerra a l'amnistia. I fins i tot analistes espanyols gens sospitosos de voler la independència de Catalunya, com el col·laborador d'El Món Fernando Jáuregui, veuen una esquerra clara en el règim del 78. **Jáuregui arriba a dir que l'Espanya del 78 “ja no existeix” i que el règim que va sortir de la Transició “ja no serveix”.**

L'oportunitat per a Catalunya per modificar la relació amb Espanya hi és. O hi pot ser. Però la divisió de l'independentisme farà molt difícil aprofitar-la.

És impossible traçar un pla detallat de l'itinerari que hauria de fer l'independentisme fins a assolir el seu objectiu. No es pot dissenyar un full de ruta precís amb etapes definides i dates en el calendari, i encara menys preveure com reaccionarà l'Estat. Ara més que mai, ha quedat clar que l'Estat és imprevisible: pot exercir la màxima violència, com va

fer l'1-O, el 155 i la repressió judicial, o pot ser que una branca d'aquest mateix Estat tiri pel dret i intenti desmobilitzar l'independentisme amb pactes, que és el que passa ara. És inviable, per tant, visualitzar la meta. **El que sí que està clar és per on no s'ha de començar. I mantenir la divisió de l'independentisme no pot ser la casella de sortida.**

Des d'El Món hem mantingut aquesta tesi sempre, independentment de les variacions –lleus o substancials, retòriques o amb fets– dels discursos de cada partit. I la continuarem mantenint. No es tracta d'una visió idealitzada d'un projecte polític. És normal que els partits competeixin, és inevitable que els moments difícils deixin ferides difícils de tancar i és humà que hi hagi gent que no se suporti. Però **un moviment que pretén modificar la frontera d'un estat de la UE i que és empès per una part important de la població no pot progressar si no busca la manera de mantenir la xarxa teixida.** I els arguments sofisticats que intenten convertir en pluralitat sana el que tothom sap que és divisió malaltissa només poden ser un gran parany. ■

Director del Centre de Formació d'Adults 'Es Piteus' a Blanes

FETS I GENT

Olga Casado
Periodista

Jospe Muñoz

Quina és la història del centre? Com va sorgir la idea de fundar-lo?

Tot i que enguany celebrem vint anys des que vam inaugurar el local, també en celebrem quaranta des que és una escola reconeguda pel Departament d'Educació. La història del centre comença amb el final de la dictadura, als inicis de la democràcia, quan un grup de mestres voluntaris van començar a voltar pels barris per alfabetitzar a les persones que no sabien llegir i escriure, i també per ensenyar-los a cuinar.

Fa dues dècades es va construir un bloc d'habitatges socials i es va acordar amb l'Ajuntament de Blanes que la meitat dels baixos es destinaria al Centre Cívic de Can Borrell i l'altra a l'Escola d'Adults. D'aquesta manera, es va poder concentrar tot el que estava pel barri en un sol centre. Actualment, tenim uns 780 alumnes.

Quins ensenyaments s'imparteixen al Centre de Formació d'Adults de Blanes?

Inicialment, es va començar amb l'alfabetització, que en l'actualitat continua, ja no amb els blanencs i blanenques, sinó amb persones immigrants. Cada any, hem tingut un col·lectiu diferent per alfabetitzar. Arran del recent conflicte a Ucraïna, estem alfabetitzant a les persones d'aquest país amb la llengua espanyola i catalana, tot i que ells ja estan alfabetitzats en la seva pròpia llengua.

Al començament va ser un boom. Pensàvem que duraria uns mesos, per la qual cosa vam impulsar una solució provisional, però ara ja serà el segon any i s'estan quedant al país, pel qual intentem donar una resposta immediata. També vam tenir un grup de senegalesos que van venir de les Illes Canàries, però només han estat un mes.

Quins requisits han de complir les persones interessades a formar-se?

El principal requisit és la motivació. Les persones que venen és perquè han reflexionat i han arribat a la conclusió que s'han de formar. Mai entra cap alumne que no hagi tingut una entrevista inicial per posar-lo al nivell que ne-

“Mai entra cap alumne que no hagi tingut una entrevista inicial per posar-lo al nivell que necessita, independentment la formació que vulgui cursar”

cessita, independentment de la formació que vulgui cursar. En el cas de la prova d'accés a la universitat, sí que es demanda tenir un nivell d'ESO, tot i que no és obligatori. Cada formació té uns requisits formals, però sobretot el més important són les ganes d'estudiar. No demanem títols perquè l'escola d'adults, justament, és una segona oportunitat per entrar al sistema educatiu.

Per a les persones adultes, és més difícil trobar el temps necessari per a estudiar?

Hem vist molt d'esforç per part dels alumnes, per exemple, que dormen menys per poder estudiar. No hi ha problemes de disciplina perquè la gent ve motivada. De fet, els companys mateixos, quan hi ha algú que fa una mica el boig li diuen: “Escolta, que jo m'aixeco demà a les cinc del matí i no vinc aquí a perdre el temps”.

Tot i que comporta més feina administrativa, per realitzar les entrevistes, fer l'acolliment i posar les persones en grups, també és una feina que aporta moltes satisfaccions. Per exemple, veure que una persona que havia perdut una primera oportunitat, aprofita una segona i es converteix en un bon alumne.

Com a professor d'economia, em sento satisfet quan parlo amb un alumne i em diu que ara pot entendre els comptes de la seva empresa, de la mateixa manera que els professors de castellà, quan una persona que no sabia llegir i escriure pot entendre els cartells, anar a un lloc i saber a on va.

Quines són les formacions que tenen més èxit?

Impartim uns cursos d'informàtica que tenen molta demanda, perquè oferim el nivell ofici-

“Amb la mobilitat dels més joves, molts pares i avis tenen els fills molt lluny, pel qual s’obliguen a fer un curs d’informàtica per comunicar-se amb ells”

al que demana l’administració pública: l’Actic 1, 2 i 3. Pel que fa als alumnes que cursen aquesta formació, tenim de tot, des de les persones que es volen treure una oposició fins a les àvies que es volen connectar amb els seus nets que estan a l’estranger. Per exemple, hem vist una àvia de vuitanta anys que estudia el curs per connectar-se amb el seu net a Suïssa. Amb la mobilitat dels més joves, molts pares i avis tenen els fills molt lluny, pel qual s’obliguen a fer un curs d’informàtica per comunicar-se amb ells.

Malauradament, també tenen molt d’èxit els cursos de llengua castellana i catalana per la gent que es veu forçada a marxar del seu país, que no l’aprendrien per gust, però van fugint de realitats molt dures. Aquestes formacions, que tenen set grups, estan molt demandades i sempre compten amb llista d’espera.

Pròximament, teniu previst incorporar nous cursos?

En ser un centre públic del Departament d’Educació, estem una mica condicionats per la seva oferta. No obstant això, ens intentem adaptar a la demanda i informem el departament de les noves necessitats. Actualment, estem buscant la integració, és a dir, que els alumnes que cursen el graduat en secundària tinguin també una acreditació digital i una altra en idiomes.

Quins perfils tenen les persones que estudien al Centre de Formació d’Adults?

Normalment, són persones que per una raó o una altra no han pogut acabar l’educació secundària o no han tingut l’oportunitat d’accedir a la universitat. Acostuma a ser un perfil en el qual, els primers mesos, el més important és recuperar l’autoestima. Molts estudiants no es veuen capaços o creuen que no serveixen per estudiar. Per aquest motiu, el principi s’ha de fomentar l’autoestima i després intensificar la matèria.

També hi ha un altre perfil de persona que decideix estudiar per arrelar-se més al territori i tractar de trobar una feina, així com les persones grans que s’animen a aprendre informàtica per comunicar-se amb els familiars. Tenim una mica de tot.

Quants professors conformen l’equip docent?

Comptem amb una plantilla conformada per 13 professionals, que han de ser molt polivalents. Són professors totterreny. No són docents com els de les acadèmies privades, són de la Generalitat de Catalunya, de manera que han passat un procés de selecció, com una oposició. Si un professor vol venir a una escola d’adults ha de marcar la casella corresponent perquè és un requisit per la tipologia d’alumnes que hi ha. No més només han de saber molt d’una matèria, sinó que també han de tenir la capacitat d’orientar, comunicar, animar i empatitzar amb l’alumne.

De cara a aquest 2024, el Centre de Formació d’Adults tindrà alguna novetat?

Aquest any hem començat a implantar la modalitat semipresencial, per adaptar-nos a les dificultats horàries, una part de la formació es farà a classe i a altra l’alumne treballarà a casa seva de manera autònoma però amb el suport d’un professor, sense limitació d’horaris. Es un híbrid entre ensenyament a distància i presencial.

També continuarem amb la posada en marxa de l’estratègia digital, per aconseguir que els ordinadors siguin una eina. En lloc de ser una assignatura, haurien d’estar integrats, sense oblidar la lectura clàssica de llibres, que els alumnes tenen en disposició a la biblioteca del centre.

Durant els seus quaranta anys d’història, que ha aportat el Centre de Formació d’Adults al municipi de Blanes?

Tenint en compte que cada any han passat entre 500 i 700 alumnes de Blanes i municipis veïns, si es multiplica per quaranta anys, s’evidencia la rellevància del treball del centre. A banda de les matèries, també ens hem preocupat perquè els alumnes coneguin els llocs turístics, com el Jardí Botànic, però també els serveis que tenen a la seva disposició a l’Ajuntament de Blanes. Amb el servei prestat, hem millorat el nivell educatiu i la motivació, el que repercuteix en Blanes i la comarca, perquè quan aquests alumnes tornen ho fan amb una formació més sòlida. ■

“Molts estudiants no es veuen capaços o creuen que no serveixen per estudiar, per aquest motiu, al principi s’ha de fomentar l’autoestima”

Recordant l'Amat Carreras

El setè art és un món d'il·lusions que desperta arreu del món, també a Blanes. I l'Amat era potser una de les persones que vivia amb més intensitat la passió pel cinema i, sobretot, el muntatge tècnic de les pel·lícules.

El muntador i editor de cinema Amat Carreras i Doll va morir a Blanes el passat 20 de gener, als 68 anys d'edat. Amat va formar-se a l'Escola d'Estudis Artístics de l'Hospitalet de Llobregat, on es va especialitzar en cinema. A principis dels anys vuitanta va treballar com a editor en cap en diversos curtmetratges i en treballs publicitaris. El 1986 va fer el seu primer treball com a muntador d'un llargmetratge amb la pel·lícula titulada *La rossa del bar*, del fa poc també traspassat director de cinema Ventura Pons.

Amat també va poder treballar amb altres directors, com Antoni Verdaguer, Carles Balagué, Agustí Villaronga, Carles Torras o Antonio Isasi-Isasmendi, aquest darrer molt vinculat amb Blanes i al qui Amat sempre recordava, argumentant que no se l'havia reconegut prou.

La família Carreras ha deixat petjada important a Blanes, també des de la vessant social, i l'Amat se sentia molt vinculat a la ciutat i compromès amb molts projectes, sobretot amb aquells que significuessin un millor coneixement de la seva història i preservació del seu patrimoni, com podia ser l'Associació Estimem les Ermites. Des del 2014 era el president de l'entitat blanenca més antiga, el Primer Casino de Blanes. A més, el 2016 va ser elegit representant de la delegació territorial de Girona de la Federació d'Ateneus de Catalunya. Com a president del Primer Casino impulsà diverses iniciatives que van ajudar a crear xarxa i donar a conèixer les entitats blanenques.

Amb Amat al capdavant de la Junta del Casino es va voler recuperar l'activitat cultural que havia tingut antigament i sota el paraigua dels «Amics del Casino» neix la

idea de fer un cicle de xerrades, però sota una nova fórmula cultural. Amat insistia amb la idea que calia aprofitar els avenços de la tecnologia i més d'una vegada havia parlat de desenvolupar "un cicle de conferències en línia, on els socis poguessin veure, escoltar i fins i tot participar en altres conferències d'altres casinos i ateneus de Catalunya."

El que si fou una realitat va ser l'ambiciós cicle de xerrades sobre "Arts i Oficis de la Vila" que s'allotjarien a la sala de socis de l'entitat, oberta per tothom qui volgués assistir-hi. S'hi va programar un ampli ventall d'actuacions que es perllongà durant quatre anys, en el període de 2013 a 2017, amb dues xerrades dos dijous de cada mes. El cicle s'inicià el 18 de juliol de 2013 parlant d'una temàtica molt blanenca, el sector naval i pesquer, amb el ponent Eusebi Esglesas, president de la Federació Nacional Catalana de Confraries de Pescadors.

El cicle tenia com a marc general parlar de quina manera un ofici s'ha acabat transformant en professió, però va estar obert als personatges i entitats de Blanes que volien explicar els seus projectes i activitats. Les xerrades es van estructurar en 8 grans apartats. El primer d'ells, que incloïa en total 11 xerrades, tractà sobre modelisme naval i les arts vinculades a aquest sector. El segon apartat, amb 9 xerrades, tractaria sobre el disseny urbanístic de jardins públics i privats. I després vindrien el Blanes medieval i els oficis del segle XVIII; la cuina com art i metodologia gastronòmica; l'art floral i les seves vinculacions; imatge plàstica, moviment plàstic i artesanía; la muntanya, esport i salut; i, finalment, el darrer gran apartat, entitats culturals i moviments socials. Una amplísim ventall de temes i xerrades que van fer palesa el ric teixit associatiu blanenc. Gràcies, Amat, per fer-ho possible.

El nostre més sentit condol a la seva esposa Montse Sureda i als fills Carla i Amado. ■ **Celobert**

L'Ajuntament de Blanes aprova una moció per promoure l'ús de la bicicleta

La proposta presentada per ERC la van recolzar els 19 vots de la majoria de grups polítics, llevat de PP i VOX, que ho van fer en contra

L'Ajuntament de Blanes promourà diverses accions per fomentar l'ús de la bicicleta al municipi, després que s'ha aprovat una moció presentada amb el suport de 19 vots de la majoria de partits: PSC, els proposants ERC, BECP, JxB, Grup Blanes, CUP i Blanes SI. La resta de grups, PP i VOX, van votar-hi en contra. Aquest va ser l'únic punt de debat de la sessió plenària corresponent al mes de gener celebrada el passat dijous dia 25.

La proposta inclou quatre punts. El primer és pintar en l'asfalt de les vies més transitades el logotip de la bicicleta per alertar als conductors de la seva possible presència, i el segon la instal·lació de mobiliari urbà en zones de la ciutat per possibilitar l'estacionament de bicicletes. Per la seva banda, el tercer consistirà en estudiar i col·locar amb la supervisió de la Policia Local la senyalització vertical que permeti la circulació de bicicletes contra adreça en els carrers que sigui possible.

Per últim, el quart punt proposa que l'Ajuntament de Blanes s'adhereixi al Dia Mundial de la Bicicleta que se celebra el 3 de juny creat per Nacions Unides. En aquest sentit, també es demana que es faci un acte públic el cap de setmana més proper a aquesta data, com ara una pedalada popular i cívica.

La resta de punts a l'ordre del dia van ser per informar i donar compte de diverses resolucions, així com l'aprovació de l'anterior ple celebrat el 21 de desembre del 2023. La sessió plenària es va tancar amb l'apartat de Precs i Preguntes, on van sorgir diverses qüestions. Temes com el futur de la ràdio municipal, el mural artístic del Teatre, el pla de l'oci nocturn, la segona fase de les obres a l'Avinguda Vila de Madrid, com s'està combatent la sequera, la pista de gel, la Cavalcada de Reis, o bé els pressupostos municipals per aquest 2024, entre d'altres qüestions. ■

Fotografia del Ple de l'Ajuntament de Blanes el passat dijous 25 de gener.

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixes - 17300 BLANES (G) |
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

BLANENQUES FORA VILA
EULÀLIA SANS

«Una blanenca al sud de Xile»

ALBA LUPIÁÑEZ MATEU | Periodista

Sempre he considerat que un dels països llatinoamericans amb un vincle més especial amb Catalunya és Xile. La seva derrota més cruenta fou el cop d'estat de Pinochet i l'assassinat d'Allende, un funest 11 de setembre, com nosaltres. El fet que l'Eulàlia Sans, antiga companya de classes de música, estigués allà residint, treballant i investigant, va ser motiu suficient per poder-la presentar com a blanenca fora vila.

L'Eulàlia, s'ha atrevit a sortir de la seva zona de confort, a allunyar-se de casa per continuar vivint el seu somni. Ella afirma que el temps li ha passat molt ràpid i, en una conversa atemporal per whatsapp, li sento la veu i m'explica, d'aquella manera dolça i pausada que ja la caracteritzava de petita, com ha acabat a Temuco, una ciutat a 600 km de Santiago de Xile, al sud del país.

Què t'ha portat a Xile?

Vaig estudiar la carrera de Biologia, amb l'especialitat de biologia sanitària, a la Universitat de Barcelona. Després vaig fer un màster en microbiologia clínica i més tard, un doctorat en medicina i investigació transnacional a la Universitat de Barcelona.

La meva especialitat sempre ha estat la microbiologia enfocada a la part biomèdica. Durant els meus estudis de doctorat un dels regals més bonics que m'ha fet la vida ha estat conèixer en Pablo, el meu company de vida. Els dos compartíem classe al laboratori de microbiologia de la facultat de medicina de Bellvitge. Ell estava estudiant a Catalunya amb una beca del govern xilè i un cop acabat els estudis, tenia l'obligació de retribuir al seu país els anys que havia estat fent el doctorat a Barcelona. Per això, ens vam casar a Blanes a l'octubre del 2019 i al febrer del 2020 vam viatjar cap a Xile per viure-hi uns anys.

Com va ser la teva arribada i què és el que més t'agrada de Xile?

Afortunadament, després d'uns mesos buscant feina enmig de la pandèmia de La Covid, vaig aconseguir entrar a la Universitat de La Frontera, aquí a Temuco. És una de les poques universitats estatals que té Xile, hi vaig entrar amb un projecte post doctoral del govern Xilè i això m'ha permès conèixer amb profunditat com funciona el seu sistema acadèmic.

El que més valoro de Xile, que malgrat la localització geogràfica que té – és un país aïllat, entre el mar i la *Cordillera de Los Andes* – és que està ple d'oportunitats. Segurament, tot costa una mica més del que estem acostumats, però s'acaba aconseguint. Xile és un país que inverteix molt en ciència, he pogut cursar el post doctorat, m'han donat una oportunitat que no vaig trobar a l'Estat espanyol. També, ara fa un mes vaig adjudicar-me un altre projecte vinculat a tres universitats: Santiago de Xile, Temuco i Barcelona. Tindrè l'oportunitat d'internacionalitzar la meva àrea d'investigació!

Com et veus a tu mateixa d'aquí a uns anys?

Com a totes les universitats públiques del món, és complicat que et contractin de forma permanent. Per tant, la meva vinculació amb la universitat es manté amb aquests projectes d'investigació que em vaig adjudicant, i sem

he de continuar amb constant activitat i postulant a projectes per seguir ampliant el meu currículum i experiència. A més, ho combino amb la feina de docent a la facultat d'odontologia i amb estudiants de la carrera de farmàcia.

Paral·lelament, també tinc un projecte professional molt motivador: juntament amb dues familiars de Xile hem iniciat un projecte empresarial, som emprenedores! Treballem en l'elaboració d'un producte d'aigua saludable, una infusió d'herbes fortificada amb vitamines i col·lagen. Ens hem adjudicat dos finançaments del Govern i estem desenvolupant el prototip. El producte es diu ViKö, que significa "aigua de la vida" en l'idioma mapudungún, que és l'idioma dels Maputxes, un poble amerindi que viu al sud de Xile.

La meua perspectiva és positiva però sempre dic que aquí vaig venir per uns anys, i així serà i així ho sento. Encara no se quan tornaré perquè es barregen aspectes personals i professionals... però quan juntament veiem que ja podem tancar això a Xile i podem tornar a Catalunya, tornarem. Principalment, els dos motius per mantenir-me en aquesta decisió són en primer lloc, soc una persona molt familiar i trobo a faltar molt la meua família. En segon lloc, i també molt important, em sento amb la voluntat d'aportar i retribuir tot el que m'ha donat el meu país d'una forma més estable i poder-hi fer servei.

Estic enamorada de Blanes i de Barcelona. Just Barcelona és el punt més important del sud d'Europa en ciències biomèdiques, amb universitats i centres d'investigació i empreses dedicades a aquest àmbit.

Així, que la meua idea seria acreditar-me per l'AQU (Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya) per ser professora d'una universitat pública o privada o bé entrar en el món de la indústria privada. Prèviament a venir a Xile vaig estar treballant en

una *start-up* de diagnòstic clínic nord-americana, i per tant encara hi mantinc contactes i bona relació amb els companys.

Què recomanaries a tots aquells joves que volen avançar en una carrera científica?

En primer lloc, qualsevol estudiant que vol seguir la carrera científica i d'investigació ha de ser conscient que fer ciència és una muntanya russa d'emocions. Hi ha moments de molta adrenalina i motivació: quan tenim resultats i podem avançar. Però també hi ha moments d'incertesa i nervis: quan veiem que les coses costen molt o que els resultats obtinguts són difícils d'interpretar. Però així és la ciència i la vida: aprendre a afrontar els reptes i pensar que després de la tempesta sempre arriba la calma.

La segona recomanació és que surtin del país, que no tinguin por. És una opinió molt personal, però totes les persones que estem en aquest món és important que tinguem una visió transversal de com s'investiga fora, aprendre noves maneres de treballar, d'interpretar els resultats... Recomano que surtin, explorin i que visquin. És molt important mantenir una vinculació internacional. Sempre animo a fer aquest pas als meus estudiants, sortir. Per conèixer persones diferents, cultures diferents... Una de les millors coses de la globalització és aquesta facilitat de viatjar i poder estar a l'altra punta de món.

A més, quan un surt de casa... sempre podem tornar. Això dona molta tranquil·litat, el fet que sempre tindràs casa teua i si passa alguna cosa, podràs tornar. Quan vius fora et converteixes en un ambaixador de la teua cultura i tradicions. És una oportunitat única que tenim per explicar al món d'on venim! ■

CEAB-CSIC

El projecte 'Business for Ocean Sustainability', ha estat guardonat dins la categoria d'Investigacions Acadèmiques dels premis *Responsible Business Education*. L'estudi analitza una mostra de 1.664 empreses (69 de les quals treballen directament a l'economia dels oceans) distribuïdes en 19 sectors industrials. Entre els resultats, destaca que prop del 90% de la pressió sobre els oceans procedeix d'activitats realitzades no directament a l'oceà sinó terra endins, com l'agricultura, l'alimentació, els productes químics, l'energia i la moda.

L'estudi, liderat per Rafael Sardà, investigador del Centre d'Estudis Avançats de Blanes (CEAB) del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), ha estat guardonat a la categoria *Academic research* dels premis *Responsible Business Education* de la revista Financial Times, que reconeixen les millors investigacions amb un impacte real per a la millora d'empreses i entitats.

El treball guardonat investiga quin és el nivell de conscienciació del sector privat i la seva actuació en relació amb les pressions que pateixen els oceans, com ara l'escalfament, l'acidificació, la sobrepesca, la contaminació o l'eutrofització, entre d'altres. Hi ha participat investigadors de la Universitat de Bocconi, del McKinsey Global Institute i de l'One Ocean Foundation (les tres institucions, d'Itàlia). Els resultats es van donar a conèixer a la revista *Ambio*. La investigació 'Business for Ocean Sustainability', analitza una àmplia mostra de 1664 empreses -69 que treballen directament en l'economia dels oceans- distribuïdes en 19 sectors industrials. L'objectiu era recopilar informació sobre el que fan les empreses per abordar els reptes a què s'enfronten aquests ecosistemes marins, i donar recomanacions sobre formes pràctiques de reduir-ne l'impacte en l'oceà.

Uneix ciència, medi ambient i economia

Tal com explica Rafael Sardà, "l'estudi fa un diagnòstic sobre la conscienciació i l'activació del món empresarial cap a la sostenibilitat, ressaltant el paper fonamental de l'oceà en el sosteniment del planeta

i abordant, en relació amb les pràctiques empresarials, els desafiaments globals que pateix, incloent-hi la crisi climàtica".

Els investigadors també analitzen les pressions directes i indirectes generades per la indústria i el consum sobre els ecosistemes marins i costaners. Per fer-ho, van demanar l'opinió de 56 científics experts de les principals institucions de recerca a nivell global sobre la importància de les pressions associades a 17 sectors industrials diferents.

Entre els resultats, destaca que al voltant del 90% de la pressió sobre els ecosistemes oceànics procedeix d'activitats realitzades terra endins, com ara l'agricultura, l'alimentació, la química, l'energia i la moda.

Finalment, apunta Sardà, la investigació "recomana pràctiques per a l'avenç de l'economia cap a una economia blava, cosa que encara no tenim, mitjançant la introducció de sistemes de sostenibilitat corporativa de tercera generació 'Business in Nature', basats a reconèixer la necessitat de treballar per millorar l'estat mediambiental de mars i oceans, estendre la intervenció de les companyies al llarg de tota la seva cadena de valor, avançar en 'innovabilitat' - un concepte que uneix innovació i sostenibilitat - i treballar en col·laboració en les indústries i amb altres agents socials"

Baixa conscienciació de la problemàtica dels oceans

Per veure com actuen les empreses davant aquests reptes, el treball examina les pràctiques de rendició de comptes i la

Aportem solucions per a un planeta més verd

Rafa Sardá
CEAB-CSIC

Informació addicional:

Treball guardonat

Rafael Sardà, Stefano Pogutz, Manlio de Silvio, Virginia Allevi, Aristeia Saputo, Roberta Daminelli, Federico Fumagalli, Leonardo Totaro, Giorgia Rizzi, Giulio Magni, Jan Pachner, Francesco Perrini. *Business for ocean sustainability: Early responses of ocean governance in the private sector, Volume 52, pages 253–270, (2023)*

divulgació sobre els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), utilitzant el marc de comptabilitat d'impulsors, pressions, estat, benestar i resposta.

Segons els seus informes de sostenibilitat del 2019, només el 7% de les empreses avaluades van revelar informació sobre l'ODS 14 Vida Submarina. Tot i això, el 51% d'aquestes empreses poden considerar-se conscients, en diversos graus, de les pressions que les seves indústries exerceixen sobre els oceans. Menys de la meitat (el 44%) desplega activitats de mitigació i només el 26% n'és conscient i lidera activament respostes empresarials als desafiaments oceànics.

Tècniques d'IA per a les anàlisis

El projecte utilitza el processament del llenguatge natural i la IA per analitzar els informes de sostenibilitat i avaluar la serietat amb la que totes aquestes empreses es prenen els reptes relacionats amb els oceans.

Una de les troballes és que, entre els Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'ONU, el de la Vida sota l'aigua (ODS 14)

és un dels menys prioritàries per a les empreses. Només la meitat eren conscients dels reptes relacionats amb els oceans als seus sectors. I les que abordaven aquests reptes tendien a afavorir un enfocament reactiu, per exemple, mitgant els riscos per complir els requisits de conformitat.

La investigació recomana a les empreses formes pràctiques de reduir el seu impacte a l'oceà. De fet, un resultat aplicat d'aquesta investigació és la creació de la **Ocean Disclosure Initiative**, que treballa per conscienciar de les pressions que les empreses exerceixen sobre l'oceà, exigir la publicació de dades clau i proporcionar una metodologia de classificació dels riscos empresarials relacionats amb els ecosistemes marins.

El jurat del premi elogia la investigació com "exhaustiva i bona combinació de fonamentació acadèmica però també pràctica, que sensibilitza sobre un tema lamentablement poc estudiat". A més d'aquesta investigació, quatre investigacions més han estat guardonades en la mateixa categoria: dues dels EUA, una del Regne Unit i una altra d'Alemanya. ■

CAVIL·LACIONS Si no ens ho creiem nosaltres...

Josep Borrell
Periodista

Uns mesos enrere, un bon fotògraf i bon amic m'explicava com per una parella de britànics, alemanys, suecs o centreeuropeus amb unes possibilitats econòmiques mitjanetes els sortia més econòmic venir-se a casar aquí que no pas quedar-se al seu país d'origen. La raó és que obtenen un producte que és el 90% de la qualitat que tindrien allà, per un 50% o 60% del preu. Aquesta és la relació que fa que la Costa Brava i Catalunya en general siguin una destinació d'èxti. No és només el nostre producte. No és només el nostre servei. No és només el nostre preu. És una combinació de tot plegat el que ens situa en el mapa. Perquè altres destinacions poden tenir un territori molt semblant (Grècia, Croàcia, Tunis...) o molt diferent (Bretanya, Islàndia) però de qualitat molt semblant a la nostra. I aquí és on el factor preu pot ser determinant perquè un visitant o un turista decideixi si allò que ha rebut s'adiu amb allò que ha pagat.

Hi ha destinacions amb més prestigi. N'hi ha de més barates. I nosaltres estem en una confortable zona intermitja que, si volem consolidar en els propers anys, cal que ens esforcem a entendre i veure quines palanques podem accionar perquè la fórmula que ens ha funcionat continuï treballant per nosaltres.

La gestió de les expectatives és clau en el nostre cas. Si els preus pugen però no ho fa en igual mesura la qualitat de la restauració, allotjaments o experiències, aleshores les decepcions augmentaran. La dinàmica inversa també seria possible, però molt més difícil que es doni i, per tant, ni tan sols la desenvoluparé.

En aquest context, el nostre turisme ha de buscar satisfer les expectatives dels visitants de manera que s'adonin que han obtingut just allò que han pagat. I, si pot ser, una mica-mica més, amb un petit plus que no fa si no fer créixer la satisfacció.

Això es pot fer a nivell de tota la destinació de forma coordinada? Bona pregunta. Espero que sí. Fa cinc articles començava aquesta sèrie que ara tanco posant de relleu la importància de l'activitat turística al nostre país i al nostre entorn, i reclamant que les administracions hi posin l'atenció i cura que es mereix. També aquesta cura és exigible al sector privat.

Crec que una perspectiva que encara no s'ha consolidat del tot en aquest àmbit és la del joc en equip. A vegades no es pot matar tot el que és gras, però si aconseguim que tothom entengui com funciona l'engranatge i quina és la importància de cada peça en el conjunt de la maquinària turística del nostre país, aleshores serà molt més fàcil demanar a alguns actors que no exprimeixin els recursos al 100% en benefici de que més parts se'n puguin beneficiar. Joc en equip, insisteixo. I ara, la pregunta del milió: qui tira la primera pedra?

Per sort, podríem dir que aquesta pedra ja hi ha qui l'ha tirada. Clubs de turisme, Patronats de Turisme, Conventions Bureaus... ara només falta que tots ens ho creguem. Que tots hi creguem. ■

**Llibreria
Fleca
Fenals**

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS
MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

OBERT
TOT
L'ANY

 **LOTERIA DE
CATALUNYA**

La nova escola de Lloret es dirà Joan Domènech i Moner

Amb aquest gest l'equip de govern ret homenatge al mestre, historiador i primer alcalde democràtic de Lloret

Entrevista a Joan Domènech, diputat d'Ensenyament i Cultura de la Diputació, al seu despatx. 17/02/1997

La nova escola de Lloret, ubicada a la zona de Sant Quirze, portarà el nom del mestre i historiador **Joan Domènech i Moner**. El passat dia 19 de gener l'equip de govern va proposar aquest nom que consensuat amb els portaveus dels partits polítics del consistori es va aprovar de forma unànime.

L'alcalde de Lloret, Adrià Lamelas, remarca que **"En Joan Domènech i Moner va ser un gran humanista que va treballar incansablement per fer arribar la cultura lloretenca i catalana a tothom. Com a mestre i impulsor de la cultura, que la nova escola, aquest entorn on contribuïm a fer créixer els nostres infants, porti el seu nom és el millor homenatge que li podem fer"**.

Joan Domènech i Moner va morir el passat 9 de novembre, a l'edat de 80 anys. Va ser el primer alcalde democràtic de Lloret i regidor i va deixar un gran llegat com a investigador i promotor de la cultura de Lloret i de Catalunya. Va ser mestre i a més també va ser molt actiu a nivell associatiu amb càrrecs a diferents entitats locals i catalanes. A Lloret fou durant 16 anys president de l'entitat Obreria de Santa Cristina i del Club Marina-Casinet, del qual en va ser trenta anys secretari.

Ha animat moltes associacions i grups culturals i ha format part fins a actualitat de patronats i fundacions de caràcter

cultural (Fundació Fita, Fundació Valvi, Aspronis, Fundació Amorós Garriga de Badalona...). A més, ha estat membre del Consell Editorial del diari El Punt, col·laborador destacat d'aquesta revista i ha estat president, entre 2014 i 2020, de la Fundació Prudenci Bertrana, de Girona, que atorga els Premis Literaris de Girona. També ha estat delegat del Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i Ciències de Catalunya a Girona, i com a representant d'aquesta institució, ha format part dels Consells Escolars Municipal i Territorial de Girona.

Fou fundador i primer vicepresident del Centre d'Estudis Selvatans. Membre de reconegut prestigi del Patronat Francesc Eiximenis de suport als estudis locals (fins a la seva desaparició). Va ser membre del Consell Assessor de la Revista de Girona, editada per la Diputació (des de 1989) i durant 20 anys –en dos períodes– director de la col·lecció de monografies.

La nova escola Joan Domènech i Moner tindrà dos grups per a cada nivell educatiu, des de 1-3 a sisè de primària i estarà situat al barri de Puigventós, en uns terrenys situats juts al costat de l'Institut Sant Quirze. En relació a les obres l'alcalde de Lloret ha detallat que **"les obres d'adequació dels terrenys començaran el mes que ve i al setembre entrarà en funcionament el nou centre"**. ■

Parlem amb

Emilio Ramos

**Director en funcions de la Biblioteca
Municipal de Lloret de mar.**

Llicenciat en Història de l'Art (UdG),
Diplomat en Biblioteconomia i Documentació
(Universitat de Vic) i Graduat en Informació
i Documentació (UOC)

Augmenten els usuaris a la biblioteca de Lloret de Mar

Ha augmentat el nombre d'usuaris de la biblioteca de Lloret ?

Des del 2020, que vam fer mínims, com totes les biblioteques, any rere any anem augmentant el número de visitants. Aquest 2023 passat hem tingut un 7,28% més que l'any 2022.

Per què creu que ha augmentat?

Volem creure que és part de la feina ben feta, d'una bona planificació d'activitats, una bona política d'adquisició documental i per posar a disposició de la ciutadania un espai exemplar tant per treballar, com per estudiar, per llegir o gaudir d'activitats com tallers i contacontes, entre d'altres.

Quins serveis ofereix la biblioteca de Lloret per fomentar la lectura infantil?

La base la tenim en el programa de la Diputació de Girona, del qual participem, que és "assessorament a la biblioteca escolar". La biblioteca escolar és la base per adquirir hàbits, interès i curiositat per la lectura, tant a nivell d'oci com a nivell d'estudis. Com a especialistes tenim una tècnica bibliotecària assignada a aquest projecte on s'assessora a dues escoles de Lloret en la planificació a tots els nivells de les seves biblioteques escolars. L'objectiu és poder assessorar-ne a totes, però depèn dels nostres recursos humans. També tenim les visites escolars, els contacontes i diversos tallers.

I de quins serveis disposa la biblioteca de Lloret per fomentar la lectura juvenil?

Els joves tenen un espai on estan els llibres destinats a la seva franja d'edat, tenim molta novel·la gràfica, còmics, manga i narrativa amb els títols més rellevants amb temàtica d'interès i actualitat per als joves.

Tenen èxit els clubs de lectura a Lloret?

Sí, l'èxit és total. La persona encarregada de dinamitzar el club de lectura aconsella un màxim de 20 participants per sessió perquè aquesta es desenvolupi d'una manera àgil, fluida i entretinguda; i a cada sessió s'assoleix el número de participants recomanats i tenim llista d'espera per si hi ha una alguna vacant.

Què bé! I quants clubs de lectura teniu?

De moment tenim només un club de lectura d'adults on es llegeixen novel·les de diferents gèneres i, en un futur, ens agradaria crear-ne més per a altres edats.

Organitzeu visites escolars?

Sí. Les visites escolars són bàsiques per despertar el gust per la lectura, perquè es comenci a adquirir l'hàbit de llegir, perquè n'aprenquin els recursos de què disposen, el funcionament i les regles d'ús de l'equipament en totes les seves possibilitats. Organitzem visites adaptades a diferents franges d'edat i on els continguts i objectius de cada visita varien segons l'etapa

«Volem creure que és part de la feina ben feta»

«De moment tenim només un club de lectura d'adults on es llegeixen novel·les de diferents gèneres i, en un futur, ens agradaria crear-ne més per a altres edats»

educativa. Van des de conèixer la biblioteca, els serveis i les activitats, a deixar temps lliure per mirar contes. Quan són una mica més grans, se'ls informa dels serveis i les activitats, com s'utilitza el carnet, drets i deures, se'ls ensenya a cercar informació, contes i llibres de coneixements.

Quantes visites escolars heu fet l'any 2023?

Aquest passat 2023 hem rebut 45 visites escolars en les franges d'15 (5-6 anys), 2n de Primària (7-8 anys) i 5è de Primària (10-11 anys), amb un total de 1.047 escolars.

Quina és l'edat en la que menys llegeixen els nens i joves?

Les estadístiques de préstec ens diuen que la franja d'edat que menys préstec ens ha fet aquest passat 2023 és la de Joves entre 12-17 anys, àmpliament superada per la franja dels de 3 a 11 anys.

Per què?

M'imagino que per la càrrega de feina que tenen amb la lectura de llibres obligatoris, exàmens i treballs. Tenen molt poc temps lliure i potser els fa mandra venir a la biblioteca a llegir un llibre.

Com podem evitar-ho?

Oferint continguts que siguin interessants per a ells.

És partidari de forçar l'hàbit a la lectura perquè al final els agradi?

Mai pots forçar a ningú a fer res.

Les noves tecnologies han fet canviar els hàbits de lectura en els darrers anys?

Els hàbits de lectura són els mateixos. A la

gent a la que li agrada llegir no renunciarà a tenir un llibre entre les mans i sentir la sensació de passar els fulls. Tot i això, sí que és cert que s'han incorporat els llibres electrònics o les plataformes com Biblio Digital, que funciona com una biblioteca virtual: amb el carnet d'una biblioteca pots fer préstecs de llibres en format digital. Això no és un perill per al préstec de llibres en paper, normalment els usuaris utilitzen aquests serveis quan marxen de vacances o de cap de setmana.

Heu canviat l'oferta de llibres pel tipus de públic que va actualment a la biblioteca?

No. Intentem estar al dia dels nous recursos que apareixen, com l'IA, i sobretot, ens regim per les desiderates i la nostra política d'adquisició.

Les escoles poden ajudar a fomentar la lectura?

Sí. La llei d'educació catalana (LEC 12/2009) estableix que "tots els centres educatius han de disposar d'una biblioteca escolar", gestionada per cada centre.

I a casa, què s'hauria de fer per fomentar la lectura entre infants i joves?

Portar-los a la biblioteca.

Molt bona resposta! Creu que si els pares són lectors, els fills també ho seran?

Sí, els fills aprenen per imitació i si a casa veuen de petits aquest hàbit en els seus pares, de ben segur també començaran a llegir. ■

L'OBRA ÀCIDA DEL BLANENC JOAN CORNELLÀ

Germán Bartolomé
Filòleg i editor

Segurament, el nom de Joan Cornellà no us diu res; en canvi, estic convençut que heu vist alguna de les seves il·lustracions per les xarxes socials, circulant per internet, en una exposició o, fins i tot, estampada en alguna samarreta d'algun famós —fa uns anys l'actor Matthew MacConaughey en lluïa una on apareixia un personatge de Cornellà amb un *pal selfie* i una pistola lligada a l'extrem.

Nascut a Barcelona però crescut a la nostra vila, el blanenc passa desapercebut en un món on la privacitat fa anys que brilla per la seva absència per culpa de la digitalització. Si ho extrapolem al camp de la literatura, el seu és un cas similar al de Marta Rojals, Elena Ferrante o Sallinger, perquè poca cosa en sabem, d'ell: fa anys que no concedeix entrevistes, hi ha poca informació rellevant a internet —només un parell de fotografies a Google— i és poc habitual que sigui present a les seves pròpies exposicions. Val a dir, però, que no li fa cap mena de falta. Cornellà ha aconseguit que el seu art s'obri camí i es defensi per si sol, que és una cosa que molts autors voldrien i és cada vegada més insòlit que succeeixi. Però, d'on prové el seu èxit? El poc que sabem de l'autor és que abans de fer-se mundialment conegut havia il·lustrat algunes revistes humorístiques com *El Jueves* o *Amaníaco*, però la seva eclosió artística va arribar de la mà de les xarxes socials, concretament de Facebook i Twitter: un talent innegable i amb un missatge contundent va germinar en el context adequat. La popularitat de l'artista va començar a créixer cap al 2013, quan tothom tenia un perfil actiu a les xarxes socials del moment i la gent

n'estava fins al capdamunt de tot plegat: ara ens sembla molt llunyà, però encara no havíem sortit d'una crisi econòmica mundial i amb retallades per tots costats. Així és que allò que més necessitava la gent era riure's d'ella mateixa i d'una societat que estava sumida en el desànim general. En aquest context, Cornellà pensava a les xarxes, gairebé diàriament, una il·lustració o una tira còmica. Aquestes primeres imatges ja tenien l'estil característic de l'autor: colors plans i de tons amables, personatges somrients i amb un posat aparentment innocent, i una lectura àcida que sobrepassa el que és políticament correcte, posant contra les cordes l'humor negre. Aquestes il·lustracions van començar a circular com la pólvora; era habitual veure les creacions de Cornellà compartides a les xarxes, en els murs d'amics i coneguts plenes de comentaris i «m'agrades». Aquesta popularitat va anar creixent i, encara que la plataforma de Facebook avui dia hagi perdut popularitat, els seguidors de Cornellà segueixen augmentant en altres plataformes, com és el cas d'Instagram: actualment, hi té més de 3.400.000 seguidors i cada publicació acumula milers de «m'agrades» i centenars de comentaris.

«[...] La seva eclosió artística va arribar de la mà de les xarxes socials, concretament de Facebook i Twitter: un talent innegable i amb un missatge contundent va germinar en el context adequat»

Abulio, Joan Cornellà.

El que realment ens interessa, però, és l'evolució del seu art. Cornellà va guanyar el Premio Josep Coll amb l'obra *Abulio*, que va publicar-se el 2010 en català i en castellà sota el segell editorial Glénat. Perquè ens en fem una idea, *Abulio* no té res a veure amb l'estil actual de l'artista, però ja s'hi entreveu el que és avui dia. La novel·la gràfica narra la surrealista història d'Abulio, un pare de família que intenta tirar endavant en una distopia en què les autoritats viuen obsessionades per eliminar la gran quantitat de pensionistes i de gent que cobra subsidis i, així, sanar una societat pobríssima i condemnada a l'extinció. En aquesta *opera prima* ja hi apareixen elements comuns del món de Cornellà: gent paraplègica, obesos, des-

dentats, situacions absurdes que acaben en tragèdia, una crítica social molt marcada i tot plegat ben amanit amb una bona dosi d'humor satíric.

Després d'aquesta primera aventura literària, l'any 2012 va publicar *Fracasa mejor*, una selecció d'històries en blanc i negre creades entre el 2009 i el 2012. La majoria eren inèdites, si bé també s'hi poden trobar treballs publicats amb anterioritat a *El Jueves* o altres revistes. Aquest és el primer llibre que Cornellà s'autoedita, però no serà l'últim. A *Fracasa mejor* hi segueix una estètica semblant a *Abulio* i encara força llunyana a la qual ens té acostumats actualment. Res en l'obra de Cornellà és gratuït i, en aquest cas, el títol tampoc ho

«La interpretació de l'obra de Joan Cornellà és molt àmplia i el missatge que vol transmetre no és sempre evident. A vegades, la moralina s'ha de desencripar i fer-ho és a les mans del consumidor»

és. L'artista parafraseja una famosa citació de Samuel Beckett: «Ever tried. Ever failed. No matter. Try again. Fail again. Fail better». Pertany a l'obra *Whorward Ho* (1984) i molts emprenedors i venedors de fum l'han utilitzada com a lema vitalista i optimista; no obstant això, dins la complexitat de la literatura de Beckett, *Worward Ho* pivota sobre el fracàs constant. Per tant, Cornellà fa la lectura correcta de Beckett i la fa servir com a una picada d'ullet per dir-nos que és aquí per fotre-se'n de tot, perquè fracassar forma part del pla.

La interpretació de l'obra de Joan Cornellà és molt àmplia i el missatge que vol transmetre no és sempre evident. A vegades, la moralina s'ha de desencripar i fer-ho és

a les mans del consumidor, sobretot pel que fa a les tires còmiques, ja que hi ha cadenes i cadenes de situacions absurdes amb finals que el lector no s'espera. Algunes fan riure i d'altres incomoden. Per tant, compleixen l'objectiu principal de l'art: commoure. En trobem moltes d'aquest tipus al llibre *Mox Nox*, publicat el 2013 pel segell Bang Ediciones i que, anys més tard, el propi autor reeditaria pel seu compte. És en aquest títol on ja hi veiem l'estètica cornellaliana que tots coneixem —personatges amb somriure cínic i ulls inexpressius, colors més aviat pastels i sense massa textures, i plantejaments grotescos. Cada pàgina està destinada a una història; per tant, totes són independents i, aparentment, no tenen relació entre elles.

«A *Everyone dies alone*, publicat l'abril del 2019, [...] ens mostra que l'humor de Joan Cornellà camina amb una destal a la mà i va aixafant tot allò que es va trobant davant seu [...].»

Moltes ens són familiars perquè les hem vistes a les xarxes socials —és molt probable que es tracti d'una selecció de les vinyetes més populars de 2012 i 2013.

Tres anys després, va sortir a la venda *Sot* (2016). Autoeditat pel mateix autor, com tota la resta de llibres que han anat apareixent a posteriori. Aquest llibre és un compendi de tires còmiques breus que segueixen el mateix patró que l'esmentat *Mox Nox* o *Zonzo* (2017), el llibre que recopila les creacions fetes entre 2013 i 2015.

Amb el pas dels anys, Joan Cornellà també muta. Es transforma i s'adapta als nous temps. Potser la fugacitat de les nostres vides o l'auge d'Instagram fan que cada cop publiqui menys tires còmiques a les xarxes i centri els esforços en dibuixar i compartir publicacions d'una sola imatge. Això fa que el missatge s'hagi de concentrar molt per interpel·lar l'espectador amb una sola escena. Probablement, les imatges més populars de l'autor són d'aquest tipus: una noia fent-se una *selfie* amb un nen negre desnudit; un cartell de reciclatge en què una persona llença un nadó a la paperera amb la frase «save the planet»; dos homes fent una encaixada de mans i un d'ells serrant-se el braç que està donant a l'altre, o Donald Trump fent el símbol del cor amb les mans amb una esvàstica mal dibuixada a l'interior, entre d'altres igualment incisives.

Si tots els llibres anteriors eren de tires còmiques, *Everyone dies alone*, publicat l'abril del 2019, és el primer llibre que recull aquest tipus d'estampes, dibuixades entre 2012 i 2019. Aquesta obra ens mostra que l'humor de Joan Cornellà camina amb una destal a la mà i va aixafant tot allò que es va trobant davant seu. Per això, carrega contra col·lectius de tota

mena: gent amb discapacitat física o intel·lectual, religions, racistes, caçadors, mitjans de comunicació, culturistes, rodanons, *influencers*... I moltes vegades els missatges que deixa anotats a les seves il·lustracions (tots en anglès, sempre) són contraarguments a tota la suadíssima corrent «mrwonderfuliana» basada en el «be positive» i que ens té a tots embafats. Per tant, encara que l'estil hagi canviat, i molt, la mentalitat i el missatge de Joan Cornellà és el mateix que deu anys enrere, quan va publicar *Fracasa mejor: fotre-se'n del mort i de qui el vetlla*.

Per altra banda, s'ha de dir que la versatilitat de l'artista és total. A la seva botiga en línia, a part dels llibres, hi podem trobar tot tipus de marxandatge: des de bosses de tela fins a carcasses de telèfon, passant per pòsters i làmines originals. Però Cornellà va més enllà: de tant en tant, treu a la venda edicions limitades de figuretes fetes a partir de les seves il·lustracions. No se'n fan moltes i s'acaben en qüestió d'hores. Alguns dels personatges que han traspassat el paper i s'han convertit en figures tridimensionals són King Jong Un —en bronze i amb un cor a la mà, batejat amb el nom de K-Love—, la figura del noi sense braços amb la samarreta de «free hugs» o una àvia fent un truc d'skate amb un nadó unit, encara, al cordó umbilical. Certament, la producció de Cornellà és tentacular i, a banda del que ja hem citat, l'artista encara ha il·lustrat altres obres, com la coberta del llibre *New Mynd*, del Colectivo Juan de Madre, o la portada de *Presencia Humana 4*, un magazín de narrativa; ambdues obres editades per Artistas Martínez Ediciones. Sense oblidar-nos de les innumerables exposicions que ha dut a terme a Nova York, París, Londres, Màlaga, Hong Kong o Seül. Per tal que us feu una idea de la magnitud de Joan Cor-

«Joan Cornellà és visceral, surrealista i agosarat, però potser el que més valoro de l'autor és que a través d'aquest humor negríssim i àcid tan seu és capaç de riure's de TOT [...].»

Everyone dies alone,
Joan Cornella.

nellà, la seva exposició a París del 2017 la van visitar 25.000 persones en dos mesos. Per acabar, només em falta afegir que Joan Cornella és visceral, surrealista i agosarat, però potser el que més valoro de l'autor és que a través d'aquest humor negríssim i àcid tan seu és capaç de riure's de TOT (sí, de «tot» en majúscules), passant per damunt de tots els límits de

la llibertat d'expressió que encara puguin existir. A vegades més crític, d'altres més banal, el blanenc Joan Cornella sempre arriba al moll de l'os per dinamitar tot allò que semblava inamovible. Si no el seguïu, us ho recomano i, pels que ja el seguïu, gaudim-lo, perquè és més que necessari en els temps que corren. ■

Diuen que no cal
ser *influencer* per
publicar un llibre.

Sí vols veure el teu llibre
imprès, contacta'ns!

el punt volat
SERVEIS EDITORIALS

623 06 77 13
info@elpuntvolat.cat
www.elpuntvolat.cat

Pressupostos 2024

El govern amb minoria de Tossa aprova els pressupostos pel 2024 després d'un acord amb Tossa Sempre!

El consistori comptarà amb un pressupost de més de 16 milions d'euros

El govern amb minoria de l'Ajuntament de Tossa, format per +Tossa (Junts), ha aconseguit aprovar els seus primers pressupostos després d'un acord programàtic amb Tossa Sempre!. Els dos regidors de la formació independent, Pilar Roura i Jaume Fonalleras, han votat a favor dels comptes municipals a canvi de 20 propostes que el govern de Martí Pujals s'ha compromès a complir. De fet, un dels punts de l'acord és la constitució d'una comissió de seguiment que comprovi el compliment dels punts proposats per Tossa Sempre!

El pressupost de l'Ajuntament de Tossa serà per aquest any 2024 de més de 16 milions d'euros. D'aquests diners, un 1,17% es destinaran a inversions. Entre les principals hi ha el projecte executiu de la nova biblioteca (66.131 euros); el pla digital intel·ligent pel control d'aforament i mobilitat de la població (52.245 euros); o la nova senyalització turística (52.325 euros). El govern també ha pressupostat l'ampliació de la residència geriàtrica per 1,8 milions d'euros. Pel que fa a les despeses, l'Ajuntament, per exemple, destinarà més d'1,4 milions d'euros a la recollida de residus i vidres, gairebé un milió a la neteja dels carrers del municipi, 175.000 euros a la neteja de platges o 35.000 euros a subvencions socials.

L'executiu municipal etiqueta de tasca "feixuga i laboriosa" la confecció del pressupost per l'exercici 2024. Entre els principals motius, segons el govern, hi ha no haver pogut tirar endavant la modificació del 6% de l'IBI o l'increment del 30% del preu públic de la recollida d'escombraries comercials davant la negativa dels partits de l'oposició.

Per la seva banda, des de Tossa Sempre!, la formació que ha facilitat l'aprovació dels comptes per l'any 2024, destaquen la importància de l'acord per al futur del poble: "L'aprovació dels pressupostos és més que necessària en el moment que ens trobem, però cal incloure mesures de caràcter social com les que hem aportat", conclou Pilar Roura. Entre les principals propostes acordades entre Roura i Fonalleras amb l'equip de govern destaca l'elaboració d'un estudi de mobilitat que garanteixi la seguretat de les dones a l'espai públic, el foment i difusió del parlar salat, un transport sota demanda o compartit per anar als hospitals de Blanes, Calella o Girona, la creació d'un voluntariat per donar suport als desplaçaments de la gent gran del municipi i la creació d'una Oficina d'Atenció a les Famílies, així com tirar endavant cursos de ràdio i televisió. El pacte, a més, preveu incloure en la licita-

Fotografia del Ple de l'Ajuntament de Tossa.

ció d'aparcaments, la digitalització dels ja existents per poder conèixer el nombre de places buides i un sistema de cobrament conjunt i informatitzat.

Tossa Unida, per la seva banda, s'ha abstingut en l'aprovació dels comptes. La formació liderada per Gisela Saladich ha reconegut "la dificultat de relligar els números tenint en compte la situació actual", però ha centrat la seva principal crítica en la manca de diners destinats a la millora dels aparcaments, "principalment el de Can Truges" ha remarcat Saladich. Des de Tossa Unida lamenten el que segons la formació independent és una "falta de projecte a llarg i mitjà termini que no es veu reflectit en el pressupost". A més, des del TU han advertit al govern municipal que vigilaran i fiscalitzaran l'execució del pressupost.

Endavant Tossa, qui fins fa pocs mesos ostentava l'alcaldia, també han optat per l'abstenció. La formació encapçalada per Ramon Gascons ha mostrat el seu descontentament per la gestió de la partida dedicada al personal directiu de l'Ajuntament,

la disminució dels diners que es dedicaran a l'àrea de Joventut o la falta de diners dedicats a la millora dels carrers del poble. Qui fins fa set mesos encara era l'alcalde de Tossa també ha criticat que algunes de les obres finançades pels fons europeus encara no hagin començat. El líder d'Endavant Tossa ha volgut deixar palesos els seus dubtes sobre el possible cobrament d'una entrada pels turistes que vulguin pujar a Vila Vella més enllà de l'estàtua de l'Ava Gardner. Gascons creu que les despeses en maquinària i personal poden fer que l'ingrés net de l'Ajuntament per aquest cobrament no sigui l'esperat pel consistori. Des del govern han lamentat que des d'Endavant Tossa no hagin incorporat propostes al pressupost durant les setmanes prèvies a la seva exposició al ple.

Amb tot, el govern en minoria respira una mica més tranquil després d'aprovar el pressupost i no haver de recórrer a la pròrroga dels comptes. Ara, el govern de Martí Pujals haurà de seguir negociant i teixint aliances per poder continuar tirant endavant l'acció de govern. ■

Presentació del llibre de l'historiador tossenc Mario Zucchitello Gilioli

El dissabte 27 de gener de 2024, a les 5 de la tarda, l'edifici La Nau va acollir la presentació del darrer llibre de l'historiador tossenc Mario Zucchitello Gilioli. Títulat *La vila de Tossa a mitjans de segle XVIII segons el capbreu de 1739-1741*, és el Quadern d'Estudis Tossencs número 19, col·lecció editada pel Centre d'Estudis Tossencs, amb la col·laboració de la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Tossa

de Mar i l'Institut Ramon Muntaner (IRMU). El Centre d'Estudis Tossencs és un petit centre d'estudis local fundat el 1982 amb una dilatada trajectòria de publicacions de recerca de contrastada solvència. Es tracta de dos volums de 194 i 614 pàgines respectivament, que constitueixen la desena aportació a la col·lecció d'aquest prolífic autor d'origen italià establert a Tossa el 1962. ■ **Celobert**

Carles Couso
Periodista

Tomàs Solà
Fotografia

Tossa ja ha complert el Vot del Poble

1400 persones acompanyen a Albert Martínez Marcos, Pare Pelegrí del 2024, en el pelegrinatge fins a Santa Coloma de Farners

“Tossa era abans, Tossa és encara i ho serà en cent generacions”, diu la Cançó dels Pelegrins. Tossa ha canviat, s’ha modernitzat, Tossa ha crescut, però Tossa continua celebrant aquesta jornada de generació en generació. I és precisament aquest fet, la persistència d’un vot que passa d’avis a nets, el que fa única la tradició del pelegrí. “Fem el vot del Pelegrí perquè recordem i, quan els nostres fills el facin, nosaltres serem recordats. I per això el fem: per saber que estem vius, que viurem”, deia Josep Maria Fonalleras durant el Pregó de la Festa Major de Sant Pere de l’any 2000.

• PATRIMONI •

EL PELEGRÍ 2024

Entre Nadal i Sant Esteve després de rebre l’encàrrec per part del mossèn, el síndic, que té les funcions de gestionar la part civil del vot, busca a l’afortunat i de forma discreta, sense aixecar sospites, li comunica la notícia a qui serà el Pare Pelegrí.

Abans del dia de Sant Sebastià les famílies i les colles d’amics del poble només tenen un tema sobre la taula, ni la mala situació del Barça de Xavi, ni les polèmiques de la política municipal, els tossencs tenen, entre cella i cella, esbrinar la identitat del Pare Pelegrí (secreta fins al dia del Sant). Durant els dies previs a la peregrinació la xafarderia es combina amb la religió. Nou dies abans de la diada se celebra una no-

vena per retre homenatge al Sant que, segons la llegenda, va deslliurar a Tossa de la pesta negra.

El dia 20 al matí, diada de Sant Sebastià, quan el sol encara trigarà una estona a deixar-se veure, l’església de Tossa es va omplint per celebrar la Missa del Cantar. En aquest acte litúrgic es coneix la identitat del Pare Pelegrí. Els familiars i amics del protagonista s’emocionen i veuen que el somni del seu pare, fill, germà o amic, s’ha fet realitat.

El Pare Pelegrí d’aquest any, l’Albert Martínez Marcos, fa dècades que segueix la peregrinació. La família de l’Albert és una

El Pare Pelegrí Albert Martínez amb el Síndic Joan Antoni Hervías a l’església de Sant Vicenç apunt de peregrinar.

Pares pelegrins que van assistir a la processó de l'arribada del Pare Pelegrí d'enguany.

representació d'allò més gràfica sobre com aquesta tradició passa de pares a fills. Aquest any, a dins del temple, asseguda i amb els ulls plorosos, hi havia la Flora. Ella és la mare del Pare Pelegrí i una dona que també ha complert el vot durant molts anys. A prop de la Flora, les seves netes, l'Ona i la Mar. La gran, la Mar, ja fa anys que acompanya al seu pare els dies 20 i 21 de gener. A prop d'elles, també als bancs de l'església, hi havia l'esposa de l'Albert, la Mercè i el seu germà, en Carlos, els dos fa anys que fan la peregrinació.

Després de la missa comença una petita processó en silenci des de l'Església de Sant Vicenç fins a la Capella del Socors. Allà, el síndic entrega al Pare Pelegrí el salconduit (el document que cal portar signat de Santa Coloma per certificar el compliment del vot) i el "durillo", la moneda que servirà per pagar, de forma simbòlica, la missa de l'endemà al matí a Santa Coloma. Després d'aquest acte protocol·lari, un dels molts que es faran durant el pelegrinatge, el Pare Pelegrí s'atura a esmorzar a Can Cruz abans d'enfilat cap a Terra Negra.

A Terra Negra, el Pare Pelegrí puja sobre la pedra, s'adreça als pelegrins, els demana respecte per la tradició i resa tres pare-nostres. Durant tot el pelegrinatge el fet religiós ressona amb força. De fet, el Pare Pelegrí i els més fidels resen el rosari durant el camí.

"Enmig de camps i de bosquíes, de fred de vent i de perills", diu la Cançó dels Pelegrins. Aquest any els 1401 pelegrins,

dels quals 60 eren descalços, no van haver de combatre amb la pluja, la neu o el vent d'altres anys. El sol no els va abandonar en tot el camí i la temperatura va ser més que agradable.

Enguany els pelegrins van arribar cap a mitja tarda a Santa Coloma de Farners, dins l'horari previst. A la capital selvatana les autoritats polítiques i eclesiàstiques, els veïns i una orquestra, van rebre, com cada any, al Pare Pelegrí i a tots els seus acompanyants. Després de la rebuda i l'entrada a la capella de Sant Sebastià se signa el salconduit i els pelegrins descansen abans de tornar cap a Tossa l'endemà al matí.

La tornada cap a Tossa es fa en un ambient distès, es resa menys i tots els pelegrins tenen com a objectiu comú arribar al poble i començar la processó. Durant el camí es para a masies que ofereixen als fidels, des de fa molts anys, un petit refrigeri per agafar forces.

L'arribada a Tossa és el moment més emocionant del vot. A la capella del socors, enmig d'un silenci sepulcral, el síndic certifica el compliment del vot i els pelegrins, acompanyats dels que s'han quedat al poble, entonen la Cançó dels Pelegrins escrita pel poeta Manuel Vilà i Dalmau. Les llàgrimes s'imposen i les mirades de complicitat entre veïns creen un clima que combina sentiments pel vot renovat i records pels que ja no hi són. "No sabia ni on era, els nervis i l'emoció i els records s'apoderen de tu", explicava l'Albert Martínez. ■

Així doncs, tot i la innegable utilitat dels conceptes “solucions basades en la natura” o de “serveis dels ecosistemes” per ajudar a posar en valor el món natural, el desacoblament evident entre natura i institucions, ens porta a plantejar-nos una pregunta: podem realment “confiar” en els serveis o beneficis que la natura ens proporciona, indefinidament, com si es tractessin d’una assegurança de vida? Per intentar respondre-ho, fa uns anys vam fer un estudi en què avaluàvem la quantitat de carboni emmagatzemada als sòls de diferents zones d’aiguamolls costaners. Per què interessa tant saber si un ecosistema és capaç d’emmagatzemar carboni?

NatMonT

Jordi F. Pagès

Investigador al Centre d'Estudis Avançats de Blanes (CEAB-CSIC).

Doncs perquè el carboni emmagatzemat en sòls humits o entollats és molt difícil que retorni a l’atmosfera en forma de diòxid de carboni (CO₂), a curt termini. Així doncs, afavorir l’emmagatzematge de carboni és una de les millors estratègies de mitigació del canvi climàtic. En el nostre estudi, ens preguntàvem: els sòls de zones d’aiguamolls estables tenen més quantitat de carboni acumulat que els sòls dels aiguamolls més dinàmics (aquells que han aparegut i desaparegut més sovint al llarg dels anys)?

La resposta va ser la que prevèiem: els sòls dels aiguamolls estables tenen fins a tres vegades més carboni acumulat que els sòls dels aiguamolls més dinàmics. Així doncs, si bé controlar el dinamisme dels ecosistemes no és ni eficaç, ni tan sols possible, sovint; el nostre estudi ens va indicar que hi ha característiques que fan que algunes zones d’aiguamolls siguin especialment estables. Per tant, val la pena centrar esforços

en conservar aquestes zones en concret, ja que ens aporten uns serveis desproporcionadament més importants per unitat d’àrea, que els aiguamolls més dinàmics.

Amb tot això on vull anar a parar? Doncs a que els sistemes naturals, són sistemes complexos. Alhora els sistemes socioeconòmics en què vivim, també en són. Per tant, si pretenem gestionar i entendre, mínimament, el què es coneixen com a “sistemes socioecològics” hem de ser conscients que estem davant d’una tasca ingent. Malgrat això, el preu de no actuar fins a tenir perfectament apamat el funcionament dels socioecosistemes és molt alt, especialment tenint en compte les crisis climàtica i de biodiversitat. Per això, cada vegada va prenent més rellevància la co-gestió adaptativa.

Donada la urgència amb què cal abordar les crisis ambientals en què estem immersos, no podem mantenir-nos de braços plegats,

sense actuar, tot esperant l'evidència científica sobre la qual, en un món ideal, s'haurien de recolzar les accions de gestió. La clau de les tècniques de co-gestió adaptativa rau en l'adjectiu "adaptativa", en tant en quant aquest tipus de gestió considera cada acció com a un experiment del qual aprendre'n lliçons. Per exemple, com que no tenim temps per reunir les evidències suficients per dissenyar la política ambiental òptima per gestionar el busseig recreatiu a les Medes, dissenyem diferents polítiques en diferents zones de l'àrea marina protegida, com si fossin experiments. D'aquesta manera, podrem saber quina de les diferents direccions ha funcionat millor, i per a quins actors implicats, i podrem anar aprenent dels errors en cada iteració del procés.

La co-gestió adaptativa, doncs, pretén implicar a tots els actors amb un interès en la zona de gestió, i s'està revelant com una molt bona alternativa a la gestió tradicional que s'ha estat fent fins ara a Europa, especialment per abordar reptes en ambients complexos i dinàmics com és la zona costanera. Només amb polítiques i institucions que abracin i entenguin el dinamisme amb flexibilitat, honestedat i humilitat podrem adaptar-nos als reptes del món extremadament dinàmic que ens espera. ■

1. Imatge de dron, obtinguda amb permís del Parc Natural del Delta de l'Ebre, d'una de les zones més dinàmiques de la costa catalana, la zona del Garxal a la desembocadura del riu Ebre.
2. Zones d'aiguamolls costaners al Delta de l'Ebre.

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

Cos Esvelt Tossa
cosesvelt.tossa

972340740
www.cosesvelt.net

L'home orquestra del cinema català i en català

Jaume Planas Perxachs
Escriptor

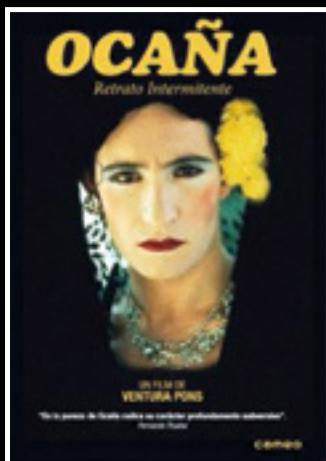
Ventura Pons va ser un illot solitari del cinema català i fet en català durant un munt d'anys

Va passar pels grans festivals de cinema de tot el món, fins a 650, i se li van arribar a fer 30 retrospectives

El cineasta català més internacional, home tossut i tenaç, “l’important és fer pel·lícules, el que més m’agrada”, ha mort als 78 anys per un accident domèstic, un ennuegament. Nascut a Barcelona l’any 1945, ens deixa com a llegat més de trenta pel·lícules. Ventura Pons va ser un illot solitari del cinema català i fet en català durant un munt d’anys. Va aconseguir exhibir fora de Catalunya en versió original i subtitulant les pel·lícules al castellà. Va passar pels grans festivals de cinema de tot el món, fins a 650, i se li van arribar a fer 30 retrospectives. Una universitat americana, a Denver, va arribar a dedicar-li un simposi. Amb les seves pel·lícules, va crear l’Star System d’actrius i actors nostrats, sorgits tots del teatre, amb noms del pes i la talla com la Lizaran, la Sardà, l’Espert, la Núria Hosta i la Mercè Pons o en Lluís Homar, en Josep Maria Pou, l’Enric Majó, en Sergi López i en David Selvas. El teatre, va ser la seva altra gran passió i de fet, va ser entre bambolines on va començar la seva carrera artística convertint-se en un reputat director d’escena fins que el cuquet del cinema va aparèixer.

Tothom coincideix a assenyalar que el seu debut, *Ocaña, retrat intermitent* (1978) és la seva pel·lícula més reeixida. Es tracta d’un documental dedicat a la figura del pintor andalús José Pérez Ocaña, establert a la Plaça Reial de la ciutat comtal i que a la vegada és una radiografia sobre la Barcelona d’aquella època, efervescent, en plena ebullició creativa, on tot era possible. Recorden el títol de la cançó més emblemàtica d’en Sisa, *Qualsevol nit pot sortir el sol*? El zeitgeist del moment glatia en els fotogrames del film d’en Ventura Pons i en les estrofes del tema produït per un altre homenot acabat de traspassar: en Rafel Moll. Franco havia mort i l’alegria col·lectiva havia promogut que la gent conquerís els carrers d’una ciutat que deixava enre-re el blanc i negre mentre tot transpirava color e il·lusió. Madrid, ciutat grisa, ens mirava amb enveja. Les Rambles, estaven obertes les 24 hores del dia. Barcelona era una festa de transgressió, llibertat i bon rotllo d’on naixia l’underground amb il·lustres creadors com Nazario, Mariscal, en Miquel Barceló, els músics laietans de la sala Zeleste (llarga vida a la Dharmal!),

els cantautors galàctics i els boletaires (Sisa i Riba), les revistes Star, Vibracions, Ajo blanco i el Víbora i autors maleïts com Pau Malvido, un germà Maragall mort per les drogues o Pepe Sales, ídem. The dream is over. El Pujolisme i les olimpíades, van donar l'estocada mortal a aquell moviment màgic que va viure el seu momentum durant les Jornades Llibertàries al parc de la Ciutadella.

En un país —Catalunya un altra cop— sense indústria cinematogràfica, per tirar endavant els seus projectes, Ventura Pons va haver de ser autosuficient, motiu pel qual —i per preservar la seva llibertat e independència— va muntar una productora l'any 1985: Els films de les rambles. Tots el guanys que produïen una pel·lícula, els invertia en el següent projecte.

Després de la seva òpera prima emmarcada en el gènere documental, el nostre cineasta no va voler encasellar-se i va arrencar els vuitanta produint una sèrie de comèdies populars i d'emboïcs que tenen força èxit com són alguns dels següents títols mítics: El vicari d'Olot (1981), La rosa del bar (1986), muntada pel finat Amado Carreras Doll, fill adoptiu de Blanes i la més exitosa de totes: Què t'hi jugues Mari Pili? (1991).

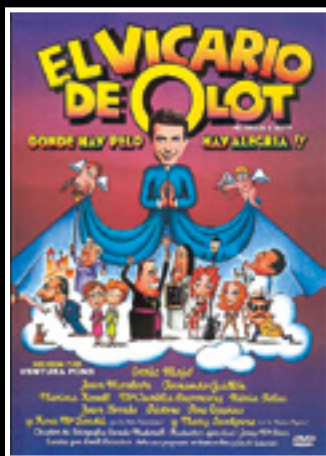
Finalitzada l'etapa on prima l'humor i un to desenfadat, l'any 1995 engega el període més interessant de la seva filmografia amb l'adaptació del recull de contes del mestre Quim Monzó El perquè de tot plegat. Durant una bona colla d'anys, en Ventura Pons es nodreix de textos narratius i d'obres teatrals d'autors catalans contemporanis com Ferran Torrent, Jordi

Puntí, Benet i Jornet, Sergi Belbel o Lluïsa Cunillé, entre d'altres. En destaquem la trilogia configurada per Actrius(1997), Carícies(1998) i Amic/Amat(1999).

Han etiquetat en Ventura Pons com el "Woody Allen català". L'afirmació és un xic esbiaixada. En realitat, comparteixen dues coses en comú: l'haver estat molt prolífics (a voltes és perillós perquè poses el pilot en marxa, abaixes la guàrdia i en aquesta zona de confort produeixes embotits en cadena, sense el control de qualitat pertinent) i per haver utilitzat les ciutats natal com a plató de les seves pel·lícules.

Amb els anys, en Ventura Pons retorna de tant en tant al gènere amb que es va estrenar i realitza una sèrie de documentals dedicats a persones que admira i estima com el Gato Pèrez, la Colita, fotògrafa morta recentment, o el seu amic Ignasi M., seropositiu que li serveix per exposar el tema de la sexualitat, la repressió i la condició gay. També té temps per escriure dos llibres de memòries.

La seva figura mai va ser reconeguda per la ingent feïnada que havia fet promovent el cinema autòcton en la nostra llengua ni per la promoció dels nostres principals autors literaris de finals del segle XX. Ningú és profeta a la seva terra. Ferm defensor de l'independentisme, m'hauria fet gaudir amb un documental on es debatés el tema del tema, aquest procés kafkià entre bons amics que s'estimaven: ell i les seves amigues-muses com la Sardà, la Maruja Torres o la Colita. "Sempre he cregut en el meu país, en la meua llengua, en la meua cultura". Descansa en pau entre núvols de cel·luloide. ■

Els Països Catalans

Passat, present... futur?

#13

Segle XVI. Els territoris dels Països Catalans en la Monarquia Hispànica.

En aquest número parlarem de l'esdevenir dels territoris dels Països Catalans amb la Unió dinàstica que s'havia produït a finals del segle XV, i que vam veure que podria haver estat efímera si el fill de Ferran el Catòlic i Germana de Foix no hagués traspassat tan aviat. El context també serà decisiu, perquè en aquest període Castella viurà una conjuntura d'esplendor, esdevenint un gran imperi i intentarà centralitzar i imposar el seu model més autoritari a tots els territoris, tot i que això no es produirà de forma efectiva, com veurem més endavant. fins el segle XVIII.

És molt important, en primer lloc, entendre quin era el context geopolític d'aquell moment: A començament del segle XVI: el món s'anava eixamplant notablement, la descoberta de les Índies Occidentals (el Nou Món), i paral·lelament al naixent imperi castellà, hi havia el portuguès, especialitzat en l'establiment de colònies al litoral africà atlàntic i índic.

La dinastia dels **Habsburg**, anomenats Àustries, doncs, que començà amb **Carles I** (de la monarquia hispànica), **Carles V** de l'Imperi, ja que aquest havia acumulat una doble herència: la que procedia dels seus avis materns (Isabel i Ferran) i consolidava la unió dinàstica castellano-aragonesa i la que provenia dels seus avis paterns (l'emperador Maximilià d'Àustria i de Maria de Borgonya). Així, quan, a la mort de Ferran, Carles V va arribar al poder, el 1516, la Monarquia Hispànica es va convertir en el principal imperi europeu. Així, de la seva àvia paterna, Maria de Borgonya, el 1515, va rebre els primers dominis: els **Països Baixos, Flandes i el Franc Comtat**.

El 1516, a la mort del seu avi, Ferran el Catòlic, va rebre la Corona d'Aragó (**Catalunya, Aragó i València**) i les seves possessions mediterrànies (**Mallorca, Nàpols i Sicília**).

A aquests territoris peninsulars hi va sumar el Regne de Castella (**Castella, Lleó, Toledo, Múrcia, Còrdova, Sevilla, Granada i les Illes Canàries**, sumant-hi **Navarra i les províncies basques**) i el seu Imperi americà (**les Índies**), herència de la seva àvia Isabel la Catòlica.. Finalment, el

1519, a la mort del seu avi patern Maximilià va rebre el ducat d'Àustria (Àustria, Estíria, Caríntia, Carniola, el Tirol i l'Alta Alsàcia) i l'opció a l'elecció com a nou emperador.

Malgrat conservar l'estructura federativa i respectar les institucions pròpies de cada regne, els Àustries tendiren a imposar una concepció **unitarista** d'Espanya. D'acord amb la ideologia cesarista, governaren amb un sentit **absolutista** del poder i, des de **Felip II**, no sols hi impediren la difusió dels nous corrents ideològics europeus, sinó que, amb l'ajut de la **Inquisició**, sotmeteren els seus vassalls a l'espiritualitat dogmàtica i repressiva sancionada pel *Concili de Trento* (1545-1563). A més, els pobles peninsulars es trobaren involucrats en llargues guerres de religió, la més important de les quals fou el conflicte dels Trenta Anys (1618-1648).

Els Àustries no afavoriren gens els interessos catalans, amb mesures clarament favorables per a Castella: a més d'introduir virreis, governants i funcionaris castellans, prohibiren tota relació comercial amb el Nou Món, exigiren la participació de catalans, valencians, mallorquins i aragonesos en la creació d'un exercit unificat (**Unió d'armes**) i crearen el Consell d'Itàlia (1551), pel qual els regnes italians passaven a dependre directament del monarca.

En els segles XVI i XVII, el Principat i els comtats eren, de dret i de fet, una entitat política i territorial separada amb vincles amb les altres entitats que componien la Corona d'Aragó i compresa dins del conjunt de la monarquia hispànica. La Corona d'Espanya no existia; ens trobem davant d'una pluralitat d'estats i territoris que tenien en comú una mateixa corona.

Al llarg d'aquests segles, mentre la monarquia pretenia imposar un **model unitari, centralitzat i absolutista**, les institucions catalanes defensaven el manteniment de les relacions que s'havien heretat de la Baixa Edat Mitjana i segons les quals, el dret ho era per dret després de jurar les lleis i no per l'herència tal i com quedava reflectit en les constitucions catalanes.

Catalunya mantindrà en aquest període les seves constitucions i les seves institucions polítiques... Pel que fa el **rei**, en el **Principat** la monarquia tenia les seves atribucions limitades com a resultat dels pactes amb els representants de la terra a la Cort general. La limitació de la monarquia ja quedava present quan, en iniciar el seu regnat, el monarca havia de jurar l'obligació a mantenir les lleis i les institucions catalanes.

Fragment del quadre de la
Revolta de les Germanies
a València

→

L'absentisme dels monarques s'anà incrementant. Així, Ferran el Catòlic de trenta-set anys de regnat només en va passar tres a Catalunya i, a partir de l'ascens al tron de Carles I, aquesta tendència s'accentuarà. La presència dels monarques es limitarà al jurament de les constitucions i a la convocatòria de Corts.

D'aquesta manera, la presència del monarca serà puntual i s'haurà de crear una fórmula de govern a distància mitjançant la figura del **lloctinent general de Catalunya o virrei**.

LES INSTITUCIONS DE LA MONARQUIA COMPOSTA A CATALUNYA

El Consell d'Aragó. Era format per un vicecanceller, un tresorer, set regents de la cancelleria, quatre pronotaris i un advocat fiscal o patrimonial. Les seves funcions eren l'assessorament en matèries de govern o de gràcia, elaborar les decisions i preparar les consultes. També tenia atribucions de cancelleria, de consell i de tribunal.

La lloctinència general. El lloctinent general o **virrei** era el representant del rei al Principat i als comtats. El càrrec era encomanat a una persona de confiança del rei ja que era la màxima representació política de la monarquia. El virrei cessava en les seves funcions quan el rei posava els peus en el Principat, quan moria o quan encara no havia jurat les constitucions.

L'Audiència. Era la institució encarregada de l'administració de la justícia reial a Catalunya. El lloctinent general –per delegació del rei– exercia la presidència. Estava dividida en tres sales que feien la funció de tribunal suprem.

El darrer oficial reial era el **veguer** que era l'encarregat d'administrar justícia dins la vegueria.

Pel que fa a les institucions catalanes hi havia les que provenien del segle XIII, com ja vam veure en d'altres capítols, les principals eren : La **Cort General**, La **Diputació del General** (Generalitat) i el **Consell de Cent**.

A **València** i a **Mallorca** també hi hauran revoltes per aquest intent centralitzador: El 1519, va esclatar l'aixecament de les **Germanies** de València i Mallorca, les germanies cristianes d'aquests regnes de la Corona d'Aragó. Els dos moviments, però, mai van cooperar contra la monarquia ja que perseguïen objectius diferents dins d'un mateix context: la defensa dels drets ciutadans contra el desenvolupament de l'Estat dinàstic autoritari. Les conseqüències, però, serien l'acceleració del procés centralitzador autoritari monàrquic, la progressiva pèrdua de poder de l'oligarquia urbana i una forta reducció dels drets del poble valencià. Així doncs, què eren les Germanies?

El 1519, els **gremis de València** havien estat armats davant l'amenaça d'un atac de la pirateria turca, però això es produïa en paral·lel a la fugida de bona part de l'aristocràcia i del mateix governador, atemorits per l'arribada de la pesta. Igualment, Carles V era un monarca absent d'aquest regne: encara no havia reunit a les corts valencianes. En aquest context, la **Junta dels Tretze**, integrada per un representant de cada gremi de la ciutat, va idear una estratègia per fer-se amb el control del govern de la ciutat. Era la gran ocasió per enfrontar-se amb la noblesa opressora i els impopulars funcionaris reials. el febrer de 1522 es lliurava la batalla final a la ciutat de València. Després d'una llarga nit de combats, Peris va rendir-se davant del capità Diego Ladrón de Guevara. Les Germanies havien estat esclafades per l'exèrcit reial. Una dura repressió va acompanyar la derrota dels agermanats, amb la condemna de més de 800 rebels per "*crim de germania e unió popular*".

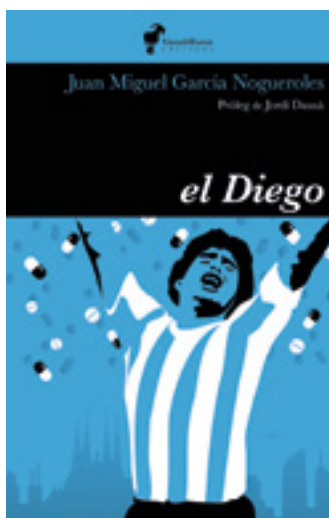
En el proper capítol continuarem veient què succeí en els segles XVI i XVII, previ a la Guerra dels Segadors. ■

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpí, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

el Diego

el Diego
 Editorial: Lluny del ramat
 Autor: Juan Miguel García
 Pàgines: 248
 PVP 19,00 €

el Diego

D'uns anys ençà, del País Valencià han arribat algunes de les millors novel·les escrites en català —a la manera de València, com ho asseverava l'Ovidi Montllor—. Manel Baixauli, Joan Benesiu, Xavier Aliaga, han publicat en editorials del Principat i el sorprenent fenomen de *Noruega* escrita per Rafa Lahuerta i editada per Drassana des de la ciutat del Túria, s'ha arribat a convertir en un veritable *long seller*.

A tots aquests autors i llibres, ara s'hi hauria d'afegir *el Diego*, de Juan Miguel García Nogueroles (La Vila Joiosa, Marina Baixa, 1977) —segona novel·la que publica després d' *Elogi de l'speed*— i que ha vist la llum gràcies a l'encert i la valentia de la petita editorial independent bisbalenca Llunydelramat. El pròleg elogiós de la novel·la ha anat a càrrec de l'escriptor cassanenc Jordi Dausà, on no s'està de dir, que certes temàtiques a casa nostra són vetades perquè som gent d'ordre, de nadar i guardar la roba, en referència als episodis passats de volta on hi corre l'alcohol i la droga i que eren la trama principal de l'òpera prima de l'autor i que a *el Diego* reapareixen en una de les moltes subtrames.

Avís per a navegants: *el Diego*, no és una novel·la de futbol ni un viatge psicotròpic d'excessos tot i que la portada i el seu títol ens puguin enganyar conduint-nos a un malentès. El pelusa, Maradona, és el fil conductor de quatre històries que no conflueixen —però hi ha elements d'un relat que es traspassen a l'altre— però que tracten un mateix tema: la recerca, i així acaben prenent les quatre per separat un sentit d'unitat. En Maradona no és un personatge més de l'obra, tan sols és l'element vertebrador, una referència —el mite amb les seves llums i ombres— a partir del qual disserten i reflexionen els personatges dels quatre relats independents degut a la gran complexitat d'aquell individu, un heroi d'arrels humils, un geni, un artista devorat per la seva pròpia ombra. Els Déus, sembla ser que també són imperfectes.

Durant dos anys, en Juan Miguel va engendrar una *novel·lassa* amb aquests quatre nuclis narratius interrelacionats, amb

Jaume Planas Perxachs, escriptor

algun punt de contacte entre ells que va acabar subtitulant amb el nom dels quatre evangelistes: Lluc, Marc, Mateu i Joan —parlàvem d'éssers superiors o extraterrestres, no?— on hi trobem una estudiant de belles arts que desapareix a la manera d'un Houdini en una possible o no performance, un periodista amb ínfules d'escriptor que la busca, una processó toxicòmana pel Gòtic de Barcelona i el dia a dia d'un tal Juan Miguel —l'autor— i la relació que aquest estableix amb els successos de la novel·la. Els escenaris: el Garraf, Barcelona, Sant Feliu de Guíxols, Esplugues, Benidorm i la Vila Joiosa.

La majoria d'obres literàries des de la seminal *Odissea* d'Homer tenen el viatge com a tema. La recerca d'alguna cosa concreta ens fa créixer, evolucionar, aprendre. Recorden els versos de Kavafis de *Viatge a Ítaca*? I un dels westerns clàssics del mestre John Ford protagonitzat pel seu actor fetitxe, el gran John Wayne, que aquí van traduir com a *Centaures del desert* però que el títol original era *The searchers*? Haurien d'haver-ne dit *Els rastrejadors*. En aquell film, l'heroi —entre cometes— inicia una recerca superant obstinat i tossut, un periple d'adversitats. Es tracte d'un llarg viatge-persecució que dura força anys rere el rastre de la neboda que ha sigut raptada pels indis. Els rastrejadors i la presa, durant tot aquell temps que transcorre, també pateixen una severa transformació, una maduració. La seva visió del món es trastoca, varia. Les recerques, ens aporten una mirada en gran angular que sempre ens enriqueix.

A *el Diego*, uns personatges erràtics, persegueixen alguna cosa. A les novel·les artúriques era el Sant Grial. A les d'autoajuda, la beneiteria dels seus lectors intenten ensumar la felicitat. Molts, cerquem en els actes que realitzem un ideal de bellesa per sentir-nos complets. Persegüim pastanagues mentre vaguem pel món o voltant una sínia eternament.

En Juan Miguel es serveix d'una escriptura fragmentada per presentar-nos les seves històries. Ell en diu "escriure a trossos". El

motiu d'escollir-ho: la manca de capacitat per concentrar-se en una única cosa, la seva manera de ser, les inquietuds, que el fan interessar-se per un munt de coses (podeu apreciar passatges sobre astronomia, art, fenòmens paranormals... sense que grinyoli la construcció de l'artefacte literari). “Jo escric com parle i escric també com pinte — és doctor en Sociologia i graduat en Belles arts, exerceix de professor de secundària— i supose que escric també com visc”.

Afirma que li és difícil escriure però que li agrada molt fer-ho i que ho ha començat a practicar després d'haver estat un gran lector, en aquell punt de la vida on ha vist que podia explicar una història. Si el seu debut va ser una fagonada escrita en poc temps, *el Diego* ha trigat més a gestar-se

però ens ofereix una prosa magnètica, subjugadora, amb gran perícia i tremp, que fa que no et desenganyis de les seves planes. D'estil, se'n té o no se'n té i en Nogueroles, quan aconseguix l'energia necessària per encarar el procés creatiu, es desborda i el talent apareix reflectit a les seves planes amb una veu pròpia.

Com diu el prologuista, autor de la recent *La nit del gall* (La Campana), en Nogueroles ens presenta “un lirisme cru, com una poesia guixada en un tovalló de bar i uns diàlegs magistrals. *el Diego*, és literatura pura”. Paraula d'en Dausà. No s'ho pensin. Corrin a buscar-lo. Rastregin per les llibreries. Literatura dels marges. Producte d'un catàleg parit per una societat secreta que viu i escriu lluny del ramat.■

Programació HIVERN 2024
geher-març

rialles
BLANES
42 anys junts!

03 | EL Llop i Les
03 | 7 cabretes
T-Gracia · Teatre musical

Increïble | 17
Fèlix Brunet · Màgia | 03

LLOC: TEATRE DE BLANES, Carrer Ample, 26
HORA: a les 17.30 h
ORGANITZA: ASSOCIACIÓ RIALLES BLANES
ENTRADA GENERAL: 8 €
ENTRADA REDUÏDA: 7 €
família nombrosa o monoparental acreditada,
només disponible a taquilla.
PAQUET 3 ESPECTACLES: 21 €
3 espectacles diferents de Rialles Blanes

VENDA D'ENTRADES:
A la taquilla del teatre, una hora abans de l'espectacle.
VENDA ANTICIPADA ON-LINE:
www.teatredelacostabravasud.cat
PER A MÉS INFORMACIÓ:
www.rialles.cat
blanes@rialles-catalunya.cat

Celobert

PAQUET 3 ESPECTACLES 24€

CIUTADANIA

A finals de desembre del 2023, les altes institucions de la Unió Europea van fer públic els detalls més importants del PEMA, un nou Pacte Europeu de Migracions i Asil. Roberta Metsola, presidenta del Parlament europeu, afirma que segurament és la normativa europea més important dels darrers anys.

Però, per què és tan important el PEMA i per què no se n'ha parlat massa?

Començant pel final, de moment no s'ha aprovat el conjunt de normativa que engloba el pacte, només s'han fet públics als mitjans quines són les línies mestres que la regiran. Ara bé, sí que s'han desglossat les principals novetats i alteren substancialment el sistema europeu de migracions.

En primer lloc, el pacte migratori s'articularà al voltant de 5 Replaments, 5 noves normes que aprovarà el Parlament Europeu i que regularan aspectes claus com la gestió de l'asil o nous controls fronterers. I aquestes mesures acordades entraran en funcionament abans del juny del 2024, el mes de les futures eleccions europees.

Una de les novetats que més s'ha qüestionat és la modificació del sistema d'assignacions d'asil. Fins ara, cada país de la UE on entrava la persona migrada era el responsable de resoldre la petició d'asil. Però després de la guerra siriana, amb gairebé 2,5 milions de sol·licituds d'asil, es va fer insostenible aquest sistema i es van aplicar modificacions de l'antic reglament per poder repartir aquestes peticions. Per això, una de les modificacions del nou PEMA és un repartiment de totes les persones nouvingudes.

Així doncs, països com Espanya, Itàlia o Grècia, sobrepassats per l'arribada en massa de persones, a través d'aquesta nova fórmula anomenada "solidaritat obligatòria i flexible" podran sol·licitar a d'altres països europeus que també acullin (amb un topall de 30.000 persones). No obstant, en el cas de negar-s'hi, els altres països els hi hauran d'abonar 20.000€ per persona no acollida.

En segon lloc, també es modificaran normatives jurídiques. Per exemple, s'aprovarà un procés comú a tot el territori europeu per sol·licitar asil i també s'assegura el dret a assistència jurídica gratuïta a tots els peticionaris d'asil. A més, a nivell administratiu, la base de dades Eurodac, on s'emmagatzemen empremtes i informació clau de cada persona arribada a qualsevol país europeu, es reforçarà amb controls més estrictes.

Una altra de les mesures que s'ha anunciat és que les expulsions es faran amb terminis més ràpids, tot i que no s'ha especificat com. Per tant, es continua amb la política que tota aquella persona no susceptible de rebre asil haurà de ser retornada al seu país d'origen.

I una de les novetats és que el PEMA preveu que se'l pugui retornar a un país de transit que hagi travessat, sota la premissa que hi hagi un vincle i es consideri un país segur (d'un llistat que encara no està fet).

En tercer lloc, només de forma genèrica i sense entrar en especificacions, s'ha anunciat que s'impulsarà la creació de nous centres de detenció on internar a les persones nouvingudes, espais específics on s'hi enviaran els menors no acompanyats i les persones amb nens menors de 12 anys.

Entre el corrent d'analistes contràries a les mesures adoptades amb aquest acord, s'hi troben organitzacions no governamentals que qüestionen aquesta voluntat manifesta de restringir la migració a Europa, accelerant les devolucions (fins i tot a països que no són d'origen) o aplicant reglaments més estrictes. Per con-

tra, Brussel·les parla d'un equilibri entre la seguretat dels Estats i els drets humans, i s'excusa argumentant que les normatives ajudaran a evitar la instrumentalització d'immigrants per part de tercers països.

Com s'ha comentat, el PEMA, amb tots els ets i uts, serà públic íntegrament durant la primavera del 2024. No obstant, només amb les pinzellades que les institucions europees ja han exposat es pronostica una legislació restrictiva i poc procliu a fomentar l'acollida de migrants.

Ningú marxa de casa per plaer i totes aquestes persones que arriben al vell continent, arriscant la vida pròpia i la de les seves criatures, ho fan en estat de necessitat. Però en un context polític on el racisme i la xenofòbia s'ha institucionalitzat en els parlaments de tots els països europeus, limitar el dret d'asil és una mesura ben misera que no resoldrà el problema de fons: entendre que som terra d'acollida i així ho volem continuar sent. ■

Un nou clatellot de Brussel·les

La Comissió Europea expedienta l'Estat espanyol. Reclama més mesures per atraure professionals qualificats.

La Comissió ha obert un procés d'infracció contra l'Estat per la manca d'adaptació a les mesures per atraure nou talent en professions altament qualificades. Com en el cas anterior, Brussel·les enlletgeix les autoritats espanyoles per no haver adaptat la seva regulació a les ordres comunitàries, amb un termini que expirava el passat 18 de novembre. La coneguda com a directiva de Targeta Blava flexibilitza les normes d'admissió als països membres de la UE per a treballadors altament qualificats de països tercers. Així, professionals en sectors estratègics d'alta demanda es puguin moure pels principals mercats de la UE. ■
Pol Ginesta, redacció Celobert.

CAR NA VALS

2024

COSTA BRAVA SUD

Del 9 al 24 de febrer

Ajuntament de
Lloret de Mar

AJUNTAMENT DE
BLANES

Ajuntament de
Tossa de Mar